

330

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 15 września 1959 r.

w sprawie rozpoczęcia działalności przez Okręgową Komisję Arbitrażową w Zielonej Górze.

Na podstawie art. 39 ust. 2 dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o państwowym arbitrażu gospodarczym (Dz. U. z 1958 r. Nr 29, poz. 132) zarządza się, co następuje:

§ 1. Z dniem 1 listopada 1959 r. rozpoczyna działalność Okręgowa Komisja Arbitrażowa w Zielonej Górze dla obszaru województwa zielonogórskiego.

§ 2. Okręgowa Komisja Arbitrażowa w Zielonej Górze będzie rozpoznawać w pierwszej instancji spory należące do właściwości państwowych komisji arbitrażowych, jeżeli

siedziba strony pozwanej lub miejsce wykonania umowy znajdują się na obszarze województwa zielonogórskiego.

§ 3. Okręgowa Komisja Arbitrażowa w Poznaniu pozostaje nadal właściwą do rozpoznania w pierwszej instancji spraw wymienionych w § 2, jeżeli sprawy te zostały wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1959 r.

Minister Finansów: *T. Dietrich*

331

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI I MINISTRA ZDROWIA

z dnia 7 września 1959 r.

w sprawie zasad i trybu usprawiedliwiania niestawienia z powodu choroby uczestników procesu w sprawach karnych.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 18 czerwca 1959 r. o zmianie przepisów postępowania karnego (Dz. U. Nr 36, poz. 229) zarządza się, co następuje:

§ 1. Niestawienie na wezwanie sądu albo organu prowadzącego śledztwo lub dochodzenie: oskarżonego, świadka i innych uczestników procesu (oskarżyciela prywatnego, powoda cywilnego, obrońcy, pełnomocnika, biegłego, tłumacza) z powodu choroby może być usprawiedliwione wyłącznie zaświadczeniem wydanym na podstawie orzeczenia przez:

- 1) lekarza sądowego (§ 2) albo
- 2) ordynatora oddziału szpitala (sanatorium), w którym osoba wezwana przebywa na leczeniu.

§ 2. 1. Kierownik wydziału zdrowia przydziału powiatowej (miasta stanowiącego powiat lub dzielnicy miasta wyłączonego z województwa) rady narodowej w porozumieniu z prezesem sądu powiatowego ustala liczbę i listę lekarzy sądowych dla danego powiatu.

2. Na stanowisko lekarza sądowego mogą być powoływani jedynie lekarze uprawiający zawód w danym powiecie, zatrudnieni w zakładzie społecznym służby zdrowia w wymiarze co najmniej 5 godzin dziennie. Na lekarzy sądowych mogą być w szczególności powołani: inspektor do spraw orzecznictwa lekarskiego, ordynator szpitala (sanatorium), kierownik przychodni, lekarz mający doświadczenie w sprawach orzecznictwa o czasowej niezdolności do pracy, orzecznictwa inwalidzkiego lub orzecznictwa dla potrzeb Państwowego Zakładu Ubezpieczeń.

3. Kierownik wydziału zdrowia, o którym mowa w ust. 1, odwołuje lekarza sądowego w porozumieniu z prezesem sądu powiatowego.

4. Liczba lekarzy sądowych na terenie powiatu powinna być w miarę możliwości dostosowana do potrzeb terenu przy uwzględnieniu zasady, że lekarz sądowy jest obowiązany codziennie w dni powszednie w określonych godzinach przyjmować osoby ubiegające się o zaświadczenie, a w razie ich obłożnej choroby odwiedzać je w domu w dniu wezwania, oraz przy zapewnieniu zastępstwa lekarza sądowego w razie jego choroby lub nieobecności przez innego lekarza sądowego.

§ 3. 1. Ustaloną w trybie przewidzianym w § 2 listę lekarzy sądowych:

- a) ogłasza się w dzienniku urzędowym wojewódzkiej rady narodowej na wniosek wydziału zdrowia przydziału powiatowej rady narodowej,
- b) wywiesza się w gmachach sądów wojewódzkich i powiatowych oraz w zakładach społecznych służby zdrowia (szpitalach, sanatoriach), przychodniach, ośrodkach zdrowia, stacjach pogotowia ratunkowego i aptekach.

2. Lista lekarzy sądowych powinna zawierać: imię i nazwisko lekarza sądowego, dni, godziny i miejsce przyjęć, ewentualnie numer jego telefonu oraz teren jego działania. Dni i godziny przyjęć powinny być uzgodnione z prezesem sądu powiatowego.

§ 4. 1. Lekarz sądowy jest obowiązany:

- a) zbadać osobiście każdą zamieszkałą na terenie jego działania osobę ubiegającą się o zaświadczenie stwierdzające niemożność stawienia się na wezwanie sądu w postępowaniu karnym albo na wezwanie organu prowadzącego śledztwo lub dochodzenie i wydać orzeczenie;
- b) prowadzić rejestr zgłaszających się po zaświadczenie osób według wzoru załączonego do rozporządzenia (załącznik nr 1);
- c) przesłać odpis wydanego przez siebie orzeczenia przychodni ośrodka zdrowia, na której obszarze działania osoba ubiegająca się o zaświadczenie stale zamieszkuje, albo zakładowi leczniczo-zapobiegawczemu przy zakładzie pracy, w którym osoba ta jest zatrudniona.

2. W przypadkach nagłych lekarz sądowy może orzec o stanie zdrowia osoby zamieszkałej poza terenem jego działania i wydać zaświadczenie; w takim przypadku jest obowiązany przesłać odpis swego orzeczenia ponadto właściwemu lekarzowi sądowemu według miejsca zamieszkania osoby zbadanej.

3. Przy wydawaniu orzeczeń, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy § 6 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 22 marca 1958 r. w sprawie niektórych orze-